

σώματα, τ' ἀπολέσαντα τὴν ἰσχύον τῆς αὐτῶν ἐνεργείας. Τὸ ἄκρον ἐκείτης κράσεως προσεγγίζει τὸν θάνατον. Καὶ ὁ θεὸς Ἰπποκράτης ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐπὶ τῆς ἀθλητικῆς κράσεως. Οὕτως ἡ ἐθνικὴ κράσις ἐφάπτεται νομίζω ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀναπτύξεώς της καὶ δύναται νὰ παραβληθῇ μετὰ τὸ δένδρον τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει καρποὺς ἀναλόγους μετὰ τὴν αὐτοῦ καλλιέργειαν. Πλὴν μὴ περαιτέρω, καθότι φθάνομεν εἰς ζήτημα -ὁ ὁποῖον οὐδ' ἐπιθυμῶ, οὐδ' ἔχω δικαίωμα ν' ἀποδείξω.

Ἐν τούτῳ πῶς δύναται τις νὰ ζήσῃ, θέλεις ἴσως μοι εἶπει, εἰς μίαν κατάστασιν σχεδὸν ἀδιακόπου κρίσεως; πῶς ν' ἀναπνέῃ ἐλευθέρως ἐν μέσῳ ἀτμοσφαιρᾶς διαπύρου ἐκ παθῶν πάντοτε διακεκαυμένων; Διὰ νὰ εἶπω, φίλτατε, τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ὁ ἀνεμος πνέῃ μετὰ ἰσχύον, ὁ κυματισμὸς τῶν καλὰ μὴν δὲν εἶναι εὐάρεστος, μολαταῦτα, ἔχει καὶ πάλιν τὰς ὠφελείας του.... ὁ κάλαμος εἶναι μικρὸς, ἀδύνατος, λησμονεῖται μετὰ τοῦ πλήθους... καὶ κατὰ μίμησιν τῆς θαλαμάνδρας προσπαθοῦμεν νὰ ζῶμεν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πυρός. Ἀφ' ἑτέρου ὅταν ἔχῃ τις τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι δοκιμασία καὶ οὐχὶ εὐτυχία, εὐκόλως ὑποβάλλεται εἰς πᾶσαν ὁδύνην καὶ θλίψιν. Ἐπομένως φρόνησις καὶ ὑπομονὴ εἶναι τὸ σύνθημα τῶν παρ' ἡμῖν νουνεχῶν, καὶ φρονῶ ὅτι τὸ ἐξῆς ἀποφθεγμα ποιητοῦ τινος τῆς ἐσχάτης ἑκατονταετηρίδος ἐπρεπε νὰ ᾔται βαθεῶς καὶ ἀνεξαλείπτως ἐγγραγεῖν ἐν τῇ συνειδήσει ἐκάστου ἀνθρώπου τε καὶ πολίτου.

« Πράττε τὸ καλόν, ἐκτέλει τοὺς νόμους καὶ μὴ φοβοῦ ἢ τὸν Θεὸν ἢ τὸν ἄνθρωπον. »

ZENY LINA.

—ο—

Εἰς ἐν τῶν προηγουμένων φυλλαδίων, ἡ Εὐτέρπη ὠμίλησε περὶ τῆς περιφάνου ταύτης μελωδοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι περιττὸν ἴσως εἰς τὰς πολυπράγμονας ἀναγνωστρίας μας νὰ διηγηθῶμεν εἰς ἄρθρον ἰδιαιτέρον τὴν περίεργον τῆς κόρης ταύτης βιογραφίαν, ἐπασχολητάσης καὶ ἐπασχολούσης εἰσέτι τὴν Εὐρώπην διὰ τῶν ἐξαιρετικῶν προτερημάτων της.

Ἡ Ζένυ Λινδ ἐγεννήθη εἰς Στοκόλμην, τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1828, ἀπὸ οἰκογενείαν τῆς τάξεως τῶν ἀστών. Ἦτον ἤδη εἰκοσαετής καὶ οὐδὲν προεμήνυε τὴν μέλλουσαν φήμην της ὅχι μόνον ἡ ἀγωγὴ της ἀπέτρεπεν αὐτὴν τοῦ νὰ φανῇ εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ δὲν ἐπετύγχανε σχεδὸν οὐδέποτε εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας, αἵτινες ἐγίνοντο μεταξὺ τῶν νεανίδων τῶν πολιτῶν εἰς τὰς συναστρεφάς. Τὸ μέλλον δ' ἐνδοξον στάδιον τῆς Ζένυ Λινδ ἐφαίνετο ὅτι ἤνοιξαν αἱ ἀξιοσημεῖται ἐπιτυχίαι τῆς νεανίδος Νισσέν ἐκ Στοκόλμης εἰς τὸ Ἰταλικὸν θέατρον, τὸ 1843.

Μοιθοῦσα ἡ Ζένυ Λινδ τὸν θρίαμβον τῆς ἀρχαίας συντροφῆς της, ἥς τὸ τρόπαιον οὐκ ἔα αὐτὴν καθεῦδειν, τὸν νοῦν αὐτῆς καὶ τὸν λογισμὸν πρὸς μίαν ἀνέτεινεν

ἐκ τότε ἐπιθυμίαν, τὸ νὰ μεταβῇ εἰς Γαλλίαν, ἐνθα τὸ ὠραιότερον μέλλον παρουσιάζετο εἰς τὰ ὄμματά της· ἐλθοῦσα δὲ εἰς Παρίσιους, καὶ ὑπὸ καλλίστων συστάσεων ἐφωδισμένη, ἐκατοίκησεν εἰς τῆς κομίστης δ' Ἀλδουφέρας, εἰς τὴν κυρίως ἀπεστέλλετο.

Ἡ εὐγενὴς προστάριά της τὴν ὑπεδέχθη μετὰ θαλκτικῆς χάριτος. Ἡ Ζένυ Λινδ, χωρὶς νὰ ἔχῃ, εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην μεγίστην φήμην, ἦτο μολαταῦτα γνωστὴ, ὅτι ἐφάλλε μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος τὰ ἄσματα τῆς προσφιλοῦς της πατρίδος. Ἡ κυρία δ' Ἀλδουφέρας, τῆς ὁποίας ἡ περιέργεια ἦτον ἴση μετὰ τὴν φιλίαν, διωργάνισεν ἀμέσως ἐκλεκτὴν ὁμήγουριν μουσικῶν περιφάνων, προειδοποιήσασα τὴν νέαν φίλην της. Ἐκείνη δὲ, εὐγνώμων πρὸς τὴν τόσον εὐάρεστον διὰ τὸ φίλαυτον αὐτῆς εὐγένειαν τῆς κομίστης Ἀλδουφέρας, ἐφάλλεν εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην ὅλας τὰς γερμανικὰς μελωδίας, τὰς πλείον ποιητικὰς, καὶ αἰσθηματικὰς. Ἡ ἐπιτυχία της ὑπῆρξε τεραστία. Αἱ προσηγορεύσεις, αἱ ἀνθοδέσμαι καὶ παντοῖου εἶδους ἀνευφημίσεις ἐπιπτον ὡς βροχὴ τις φωτοβόλος ἐπὶ τῆς νέας μελωδοῦ. Ἐν τούτοις, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ αὐτοῦ, ἄνθρωπός τις μόνος, ἴστατο ἄφωνος καὶ ψυχρὸς ὡς ἀγαλμα. Ἡ νέα Σουηδὴ τὸν εἶχε παρατηρήσει ἰδιαιτέρως. Τεταραγμένης, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς περιεργείας, ἠρώτησε τὴν προστάτριάν της, ὅταν αὕτη μαντεύσασα τὸν σκοπὸν της, τῆς ἔλαβε τὴν χεῖρα, καὶ ὁδηγήσασα τὴν φίλην της πρὸς τὸν μαρμάρινον ἄνδρα, τῷ λέγει,

« Φίλτατε Μανουὴλ Γάρσια, οἷς παρουσιάζω τὴν μαθήτριάν σας, καὶ τὴν ἐμπιστεύομαι εἰς τὰς ποιητικὰς φροντίδας σας. »

Ἐπειτα στραφεῖσα πρὸς τὴν Ζένυ Λινδ, ἥτις ἦτο νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα,

« Κυρία, προσέθηκε, μὴ λησμονήτε ὅτι ἔχετε διδάσκαλον τὸν υἱὸν τοῦ μεγάλου Γάρσια καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς ἐνδόξου Μαλιβράν ! »

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἡ Ζένυ Λινδ ἐκρούε τὴν θύραν ἐνδαιτημάτων τινος τῆς ὁδοῦ Σαθοναί, εἰς ἅκρην συγκίνησιν εὐρισκομένη. Γέρων ὑπέρτης τῆς εἶχεν ἀνοιξί, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς αἰθούσαν σκοτεινοτάτην, παρακαλέσασα αὐτὴν νὰ προσμείνῃ. Ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης, ἡ νεανὶς ἤκουσε φωνὴν γλυκεῖαν γυναικός, ἥτις τὴν εἴλκυσε πλησίον τοῦ τοίχου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ φθόγχοι οὗτοι ἀπερρόφησαν ὅλην τὴν προσοχὴν της, ἡ νεανὶς ἐλησμονεῖ ἤδη τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἥτις ἐπροξενήθη εἰς αὐτὴν καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὅτε ἑτέρα τις φωνὴ ἀνδρική, διέκοψε τὴν γλυκεῖαν τῆς γυναικός. Ἡ κόρη Λινδ, ὅλη τρέμουσα, ὀπισθοδρόμησε ζωηρῶς, καὶ ἦτον ἐτοίμη ν' ἀναχωρήσῃ ὅταν ἤλθιν, ὅτε ὁ Μανουὴλ Γάρσια παρουσιάσθη εἰς τὰ βλέμματά της. Ἡ ὥραια γερμανὶς ἐσκίρτησεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν του, ἀλλὰ συνελθοῦσα πάραυτα, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριον τὸ ὁποῖον ὁ ἐνδοξος διδάσκαλος τῇ ἔδειξε. Ἡ συνομιλία ὑπῆρξεν εὐάρεστοτέρα τῆς προσδοκίας τῆς Ζένυ Λινδ. Κατὰ πρῶτον ὠμίλησαν περὶ μουσικῆς

καὶ περὶ ἀντικειμένων ἐνδιαφερόντων τὴν μουσικὴν· ἡ δὲ συνδιάλεξις αὕτη, ἥτις πρὸ πολλοῦ διήρκει, ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ ἐνασχολήτῃ ὅλην τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ἐὰν ὁ Μανουὴλ Γάρσια, μεταβαλὼν αἴρνης λόγον, δὲν παρεκκλῇ τὴν νέαν Σουηδὴν νὰ ψάλλῃ κἀνὲν τεμάχιον ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶχεν αὐτὸς ἀκούσει εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς Κ. δ' Ἀλδουφέρας.

Ἡ Ζένυ Λινδ ἐψάλλε ἄτμά τι τοῦ δὸν Ζουάν. Μετὰ τὸ ἄσμα, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὁ διδάσκαλος ἐφαίνετο θεημιμένος καὶ ἐμφροντις, εἶπεν εἰς τὴν ξανθὴν τραγωδίστριαν·

«Κυρία, ἡ φωνή σας δὲν ἀπωλέσθη ἐντελῶς, ἀλλ' εἶναι πολλὰ ἀσθενής. Πρέπει νὰ τὴν καταδικάσῃτε εἰς ἐντελὴ σιωπὴν ἐπὶ ἓνα μῆνα.»

Ἡ Ζένυ Λινδ ἀνεχώρησεν ἀπηλπισμένη ἐντεῦθεν. Ἡ πρώτη αὐτῆς σκέψις ἦτο, ἀφ' οὗ εἶδε ὅλα τὰ ὄνειροπωλήματά της διαλυόμενα, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προσφιλεῖ πατρίδα της. Ἐν τούτοις, μετ' ὀλίγον συλλαβοῦσα σταθερωτέραν καὶ ἀξιολογωτέραν ἀπόφασιν, ὑπήκουσεν εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ διδασκάλου τῆς. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς ἦτο λίαν ἐπίμοχθος, ὡμίλησε συνεχῶς ἕκτοτε περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ὠφελήθη ἐξ αὐτῆς διότι μετὰ παρέλευσιν μηνῶν τινῶν ἡσυχίας, ἔσωσε τὴν φωνὴν της ἀπὸ κίνδυνον, ὅστις ἤδύνατο νὰ τὴν παραφέρῃ.

Ὁ Γάρσια ὑπεχρέωτε τὴν νέαν Σουηδὴν εἰς διάστημα ἔτους ὀλοκλήρου εἰς τὸν αὐστηρὸν νόμον τῶν μαθητριῶν του, καθ' ὃν δὲν ἔκαμνε μελωδίας οὐδὲ λαμπρὰς μονωδίας! Γυμνάσματα καὶ πάντοτε γυμνάσματα! Μετὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο, ἡ μεταβολὴ καὶ ἡ βελτίωσις ἦσαν θαυμάσιαι. Περίστασις δέ τις τὴν ἔκαμιν ν' ἀναδειχθῇ.

Ἡ Κ. δ' Ἀλδουφέρα εἶδεν μουσικὴν συμφωνίαν εἰς τὴν ἐμελλον νὰ λάβωσι μέρος τὰ ἐξοχώτερα ὑποκείμενα τοῦ Ἰταλικοῦ θεάτρου. Ὁ Μανουὴλ Γάρσια καὶ ἡ μαθήτριά του εἶχον προσκληθῇ εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην, εἰς τὴν ὅμως ἔφθασαν πολὺ ἄργά καὶ καθ' ἡν στιγμὴν ἡ Ἰουλίτ Γρίζη ἐτελείονε τὸ *Strette* τοῦ ἤχου τῆς Νόρμας· ἀφοῦ δὲ ἀπένειμε καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ἔπαινον εἰς τὴν μεγάλην μελωδόν, ὁ Γάρσια, ὅστις εἶχεν ἀφήσει τὴν μαθήτριά του πλησίον τῆς ἐνδόξου προστατριάς, ὑπῆγε σιμά της, τῇ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς, ἔπειτα τὴν ἔφερον εἰς τὸ κύμβαλον, μ' ὅλην τὴν κατατρυχούσαν αὐτὴν μεγίστην συγκίνησιν.

Εἶπομεν ὅτι ἡ Ζένυ Λινδ πρὸ ἐνὸς ἔτους εἶχε νὰ ψάλλῃ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης, μάρτυρα τοῦ πρώτου θριάμβου της. Αὕτη ἐξέλεξεν, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀρχαίων αὐτῆς θαυμαστῶν ἤχων τινὰ (τὸ *bonito girale*) τῆς *Sorámpolac*. Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ ἐπιτυχία της, ὥστε καταπλαγεῖσα καὶ ἡ ἰδία ἐκ τῆς ἰσχύος τῆς φωνῆς της, τῆς χάριτος τοῦ ὕψους της, τῆς ἀσφαλείας τῆς εὐφρείας της, ἤρχισε νὰ χύνῃ ποταμὸν δάκρυα ἀγαλλιᾶσεως.

Ὁ Μενιέρ, ὁ περίφημος γερμανὸς μουσικὸς, παροίστατο εἰς τὴν συνέλευσιν ἐκείνην. Τὴν στιγμὴν

καθ' ἣν εἶδε τὴν τρυφερὴν καὶ εὐαίσθητον νεάνιδα, ὑπέκλειψεν εἰς τοσαύτην ἰσχυράν καὶ εἰλικρινῆ συγκίνησιν, ὥστε τῆς ἔλαβε τὴν χεῖρα, καὶ τῆς εἶπε μὲ τὴν ἰδιόζυσαν εἰς τὸν ἄνδρα τοῦτον εὐπροσηγορίαν. «Κυρία, φανήτε τόσον ἀγαθὴ, ὥστε νὰ μὲ χαρίσετε τὸ ὄνομα τῆς πρώτης τραγωδίστριας τῆς παρούσης ἐποχῆς;»

Ἡ Ζένυ Λινδ ἐφέλλιστο τότε λέξεις τινὰς μόνον εὐχαριστήσεως εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην ἐρώτησιν τοῦ κολακευτικοῦ τούτου καὶ ἐνδόξου μελοποιοῦ *Ροβέρτου* τοῦ *Διαδόλου*, καὶ ἔκλινεν ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου ὥρειλε μίαν ἡμέραν νὰ ἀποκατασταθῇ μεγάλη μουσική.

Μετὰ τινὰ χρόνον ἀπὸ τῆς σκηνῆς ταύτης, ἡ μαθήτριά τοῦ Μανουὴλ Γάρσια ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ἡ Ζένυ Λινδ.

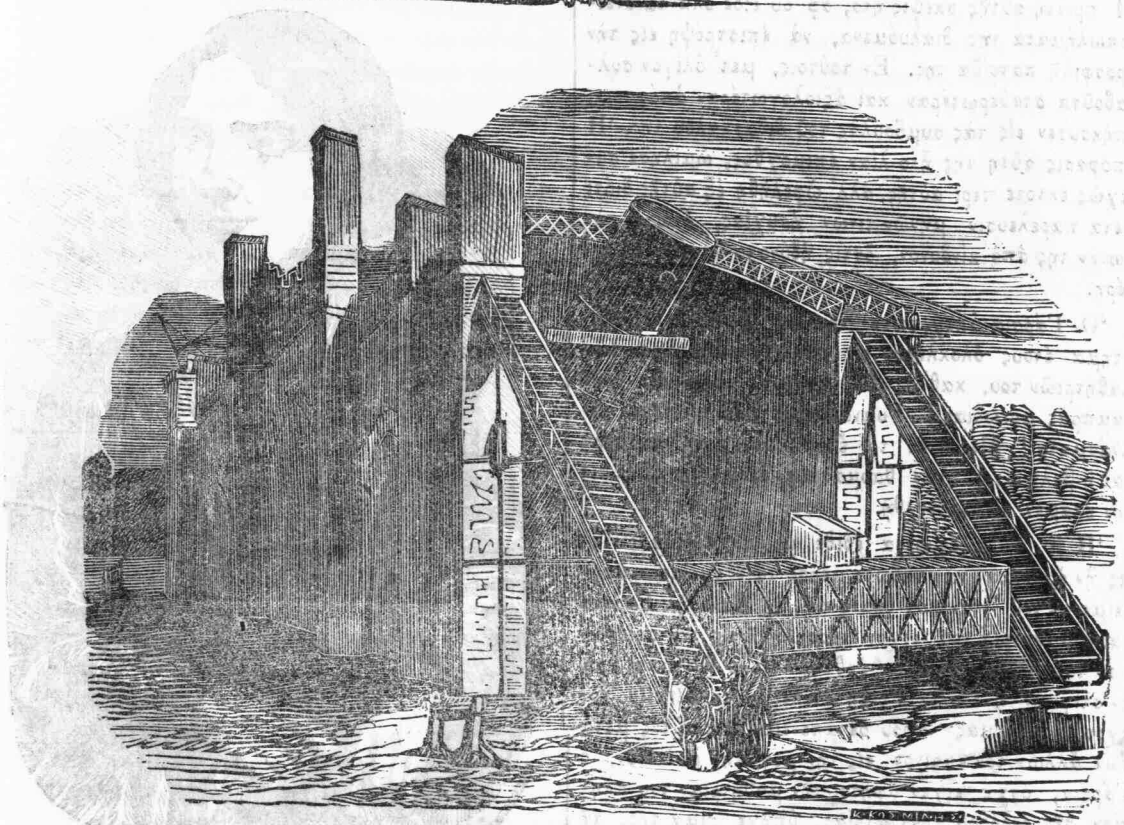
Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἡ Ζένυ Λινδ ἀπελάμβανεν ἁλλεπαλλήλους θριάμβους, καὶ δύναται τις εἰπεῖν ὅτι διέτρεξεν ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῶν ἀποδιδόμενων τοῖς μεγάλαις καλλιτέχναις τιμῶν. Ἡ φωνὴ της, ἐκτὸς τῆς μεγίστης ἐκτάσεως, εἶναι ἴσως ἡ θελκτικωτέρα πασῶν, διότι ἔχει χάριν, εἶναι ἀργηρόηχος καὶ τερπνὴ, ἀφίνουσα εἰς τὸν ἀκούοντα ἐντύπωσιν ἀληθῶς γλυκυτάτην. Ἐν τῇ φωνῇ ταύτῃ, ἥ ἡ ἐκφρασις ἔχει ἀγγελικόν τι μᾶλλον ἢ ἰσχυρὸν, οὐδὲν ἀπότομον ἀκούεται ἢ βίαιον, ἐν τῇ φωνῇ ταύτῃ διακρίνεται ὁ ἀ-

νεται ὁ ἀληθὴς Ἰταλικὸς ἦχος ἐνούμενος, μὲ πᾶν ὅ,τι μελαγχολικὸν καὶ ἡδυπαθὲς ἐνυπάρχει εἰς τὸ γερμανικὸν αἶσθημα. Ἐνὶ δὲ λόγῳ, εἶναι αὕτη ὁ ἐντελέστερος ἰσως μουσικὸς διεργανισμὸς τῆς παρούσης ἐποχῆς.

Ὡς γυνή, ἡ Ζένυ Λινδ εἶναι ὁ τύπος τῶν ὡραίων ἐκείνων γερμανίδων κορῶν, ὥς ἐφ'ανταζέτο ὁ Γκέτης καὶ ὁ Σχίλερος. Οἱ Ξανθοὶ πλόκαμοι τῆς κεφαλῆς τῆς περικυκλοῦσι μετὰ χάριτος τὴν ῥοδόχρουν καὶ διακεκριμένην κεφαλὴν τῆς, ἥεις ἀείποτε μειδιᾷ, ἀείποτε εἶναι προσήκης. Μ' ὁλονότι δὲν εἶναι ὑψηλὴ, τὸ ἀνάστημά της ὅμως ἔχει τι μεγαλοπρεπὲς καὶ χαρίεν, καὶ ἔστιν εὐκόλῳ νὰ προείπομεν, σπουδαζόντες τὸ σύνολον τῆς μεγαλῆς ταύτης φύσεως, ὅτι ἡ νεῆνις αὕτη, ἦτο προσωριμὴν εἰς μέλλον ἐνδοξον καὶ λαμπρόν.

Ἡ Ζένυ Λινδ διέτρεξε σχεδὸν ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ ἠθέλαμεν σχηματίσει πολυφύλλους τόμους, ἐὰν περιεγράφομεν ὅλους τοὺς θριάμβους, τοὺς ὁποίους ἀπῆλause καὶ τὰς πράξεις τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς Φιλανθρωπίας, ὥς κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτῆς διέσπειρε. Δυστυχῶς εἰμεθα ἠναγκασμένοι νὰ μερικεύωμεν πολλὰ προτερήματα, ἀφίνοντες τὴν ἀνάπτυξιν ταύτην εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ὡραίων τεχνῶν. Ἀλλὰ πρὶν τελειώσωμεν τὸ παρὸν ἄρθρον μας, πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ Ζένυ Λινδ εἶναι ὄχι μόνον τὸ καύχημα καὶ ἡ δόξα τῆς μουσικῆς τέχνης, ὡς ἐκ τοῦ σπανίου προτερήματός της, ἀλλὰ προσέτι καὶ ὡς ἐκ τῆς ὡραϊότητος καὶ τῶν ἀρετῶν αὐτῆς.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

ΤΟ ΜΕΓΑ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΡΟΣΣ.

Αἱ γαλλικαὶ καὶ ἀγγλικάι ἐφημερίδες τοῦ 1845 εἶπον πολλὰ περὶ τῶν τότε γινομένων λαμπρῶν ἀνακαλύψεων ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων ὑπὸ τοῦ λόρδου Ρόσς, ὅστις ἰδίαις δαπάναις κατεσκεύασε τὸ γιγαντιαῖον ἐκεῖνο τηλεσκόπιον, περὶ οὗ τῶσαῦτα ἐλέγχθησαν.

Περὶ τοῦ τηλεσκοπίου τούτου ἠκούσαμεν πάντες, ἀλλ' ὀλίγοι γνωρίζουσι τὰς περιέργους περὶ αὐτοῦ λεπτομερείας. Διὸ δημοσιεύοντες ἐνταῦθα εἰκονογραφίαν αὐτοῦ, θέλομεν τὸ περιγράψαι ὡς ἐννοεῖται ἀκριβῶς.

Ἡ διάμετρος τοῦ μεγάλου κατόπτρου τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ λόρδου Ρόσς ἔχει ἑξ ἑκάστης ἀγγλικαὶ

(1, μέτρ. 88,4). Τὸ πάχος του εἶναι 5 δακτύλων καὶ ἡμίσεως, τὸ δὲ βάρος του ἰσοδυναμεῖ μὲ τρεῖς τόνους καὶ τρία τέταρτα. Συνίσταται δὲ ἀπὸ 126 μέρη χαλκοῦ καὶ 57 καὶ ἡμίσεως καθαροῦ κασιτίρου. Ἡ ἔδρα του ἔχει διάστασιν 54 ποδῶν (16 μέτρα 41,6). Τὸ κάτοπιρον δὲ τοῦτο ἀναπύεται ἐπὶ κύβου 8 ποδῶν. Ὁ δὲ σωλὴν αὐτοῦ ἔχει ἐπτά καὶ ἡμίσεως ποδῶν (2 μ. 27,2) κατὰ τὸ μέσον διάμετρον, καὶ ἔξ (1 μέτρ. 97,6) κατὰ τὰς ἄκρας καὶ εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλου ἐλάτης.

Τὸ τηλεσκόπιον κεῖται μεταξὺ δύο τοίχων χρησιμεύοντων αὐτῷ ὡς στηριγμάτων. Οἱ τοῖχοι αὗτοι